

γκουρλώσου, κιαρατᾶ, ἄν ξανακρίν'ς (θὰ σὲ πνίξω, ἄν ξαναμιλήσης) Ἀχυρ. Ἡ ἀλούπα γκούρλωσε τὶς κόττες μας Καστορ. Τοὺν ἰγρύλλουσιν 'ς τὴ γουγιὰ κι κόδιβι νὰ τούν-ι-πρίξη Πάνορμ. Πάει ὁ βοσκός, γρυλλώνει κανένα μεγάλο δρόο γαὶ πάει τονε τοῦ παπᾶ (ἐκ παραμυθ.) Ἀπύρανθ. || Φρ. Ἀλλοί, κακοθάνατε, ποὺ νὰ σὲ γρυλλώσουνε τὰ δρόσον χέρια! (ἄρᾳ) αὐτόθ. || Ποίημ.

Μόκος, σουκιούτι, εἰδεμή, | σὲ γκούρλουσα καημένη Γ. Μπακάλ., ἐνθ' ἄν. β) Κάμνω τινὰ νὰ σιγήσῃ, κάμνω τινὰ νὰ σβήσῃ κ.τ.θ. Θεσσ. (Λάρ.) Μακεδ. (Δασοχώρ. Δεσκάτ.) κ.ά.: Γκούρλουσ' τουν, δὲν μπουρῶ νὰ τοὺν ἀκούουν! (διὰ τὸν ἐκφωνητὴν τοῦ ραδιοφώνου) Λάρ. Γούρλουσ' τοῦ τσιγάρου, θὰ βάλ'ς κανιὰ φουτιὰ! Δεσκάτ. Φτάν', γούρλουσ' τοῦ τσιγάρου, μᾶς γάβουσιν μὴ τοὺν γαπνὸ! αὐτόθ. γ) Οἰκειοποιοῦμαι τι παρανόμως Θράκ. (Σουφλ.) κ.ά. 3) Μέσ., κατεπιγόμαι, τῆς σημασίας προσελθούσης ἐκ τῆς ἀγωνίας ὅφ' ἥς κατέχεται ὁ ἐπειγόμενος, γρυλλώνω τρόπον τινὰ ἐκ τῆς ἀγωνίας τοὺς ὀφθαλμούς μου Μακεδ. (Βλάστ.): Δὲν ἀδευάζου, γκουρλώνουμι. Συνών. π ν ἰ γ ο μ α ι.

γρυλλωτός ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. (Κίσ. Σφακ. κ.ά.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. γρυλλωτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γκυρλωτός Ἡπ. γουρλωτός Ἡπ. Πελοπ. (Ἑρμιόν. Κορινθ.) γουρλουτός Στερελλ. (Ἀχυρ.) γρουλωτός Χίος (Βροντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ υ λ λ ὶ ω ν ω.

1) Ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ὁ προπετής, ὁ ἐξέχων Ἡπ. Κρήτ. (Κίσ. Σφακ. κ.ά.) Πελοπ. (Ἑρμιόν. Κίτ. Κορινθ. Μάν.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Χίος (Βροντ.) — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.: Ἐχει κᾶτι μάτ' τ' α γρυλλωτὰ ποὺ ζε σκιάζουσι Κίτ. Εἶδισ τί γουρλουτὰ μάτγια ἔχ' τοῦ π'δί τ'; Ἀχυρ. Εἶναι ἄσκημος, γιατί εἶναι γρυλλωτὰ τ' ἀμμάθια δον, ἀλλιῶς θάν-ἐ-τρῶγουνδονε (= ἀλλιῶς θὰ ἦτο ὑποφερτὴ ἡ μορφή του) Κίσ. || Ἄσμ.

Κ' εἶχε τὰ μάτια γρυλλωτὰ καὶ τὴ θεωρίᾳ μεγάλη Σφακ. 2) Ὁ διὰ στραγγαλισμοῦ φονευθεὶς ἢ ὁ ἐκ πνιγμονῆς (κακῆς καταπόσεως κ.τ.θ.) ἀποθνήσκων Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): Θὰ πάη γουρλουτὴ αὐτεῖν' ἢ κουπέλα μὴ τοῦ φαῖ π' κᾶν' Ἀχυρ. || Φρ. Πάει γουρλουτός (τὸν ἐπνίξαν) Ἀχυρ. Γρυλλωτός ἐίνηκε (ἐφονεύθη διὰ στραγγαλισμοῦ) Ἀπύρανθ.

γρύμπος ἐπίθ. ἀμάρτ. γρύμπος Πόντ. (Ματζούκ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γ ρ ὕ ψ = μυθικὸν πτηνὸν μὲ ράμπος κυρτόν. Διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου βλ. τὸ Βυζαντ. γ ρ ὕ ψ ο ς εἰς Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. 315 (ἐκδ. Μαυροφρ.) «ἐξαίφνης κατεπέτασεν ὁ γρύμπος ἐκ τοῦ τόπου».

Ἰσχνός, ἀδύνατος ἐνθ' ἄν.: Πολλὰ γρύμπος ἐν' (πολὺ ἀδύνατος εἶναι) Ματζούκ.

γρυμψώνω ἀμάρτ. γρυμψώνω Πόντ. (Ματζούκ. Σταυρ. Χάλδ.) ρεμψώνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ὕ μ ψ ο ς.

Ἰσχναίνομαι, ἀδυνατίζω σωματικῶς, αἰσθάνομαι ἐξάντλησιν ἐνθ' ἄν.: Ἐγρύμψωσεν καὶ στέκ' Σταυρ. Ἐρέμψωσεν ἡ καρδιά μ' Χαλδ.

γυάλα ἡ, σύνθηθ. γυάλ-λα Κάλυμν. Κάσ. Κύπρ. Κῶς Μεγίστ. Νίσυρ. Σύμ. Χάλκ. κ.ά. γυάλ-λᾶ Κῶς Λέρ. Ρόδ.

κ.ά. γυάλα Ἀστυπ. ὕάλ-λα Κάσ. ὕάλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ οὐς. γ υ α λ ἰ κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Πλατύστομον ὕαλινον δοχεῖον ἱκανοῦ μεγέθους σύνθηθ.: Ἡ γυάλα μὲ τὰ χρυσόψαρα. Μιὰ γυάλα γλυκὸ - μαρμελάδα - μέλι σύνθηθ. Ψάγια τῆς γυάλας Σύρ. Αὐτὸ τὸ βασιλοψαράκι εἶναι μέσα σὲ γυάλα (βασιλοψαράκι = εἶδος χρυσόψαρου) Ἑρεικ. Ἡ Ἑλίτσα ἐγέμωσε μιὰ ὕάλ-λα σιτάκα (= ἀνθόγαλο) Κάσ. Δώκανε λαλούδια 'ς τὴ δασκάλισσά τους νὰ τὰ βάλλῃ 'ς τὴ γυάλα (= ἀνθοδοχεῖο) Πελοπ. (Ξεχώρ.) Ὁμορφες ποὺ 'ν' οἱ καραμέλες τσῆ γυάλας εὐτεινῆς! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρίχνουμε σὲ μιὰ γυάλα διάφορα ἀλυσιδάκια Φοῦρν. Ἰδία 'τσὰ σοῦ φαίνεται πὼς βρίσκεσαι 'ς τὴ γυάλα, ὅδε πάης 'ς τὴ Χώρα καὶ κάτσης σὲ κανένα μαγαζὶ Κρήτ. || Φρ. Νὰ σὲ βάλλω 'ς τὴ γυάλα! (εἰς θέσιν περιοπτον πρὸς ἐπίδειξιν, συνηθέστερον εἰρων.) Κρήτ. κ.ά.: β) Ἐπιτραπέζιος ὕαλινη ἢ κρυσταλλίνη φιάλη, ἔχουσα στενὸν λαγόν καὶ ἐξωγκωμένην κοιλίαν Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.): Γιόμ' σ' τ' γυάλα ρακὴ Ζαγόρ. Μ' σὴ γυάλα λάδ' ἔβαλα σήμιρα 'ς τοῦν βριάμ' Κουκούλ. Ἐχον κι τ' γυάλα νὰ τ' γιουμώσουν τσίτ'ρον ἀπ' τοῦ καλὸ (τσίτ'ρον = τσίπουρο, ρακὴ) αὐτόθ. 2) Ὑάλινος βόλος, μὲ τὸν ὅποιον κρούουν οἱ παῖδες τοὺς πηλίνους βόλους εἰς τὴν ὁμώνυμον παιδιὰν των Εὐβ. (Αἰδηψ.). Γιατί μὸκλιψις τσ' γυάλις; Συνών. β ὁ λ ο ς, γ κ α ς ἰ ᾶ, γ υ α λ ἑ ν ἰ α. 3) Κυλινδρικὸν ἀλιευτικὸν ὄργανον ἐκ λευκοσιδήρου φέρον προσηρμοσμένην εἰς τὴν βάσιν του παχεῖαν ὕαλον. Τοῦτο χρησιμοποιούμενον ὡς διόπτρα θαλάσσης ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἀλιέα τὴν βυθοσκόπησιν τοῦ πρὸς ἀλιεῖαν χώρου Ἀστυπ. Σύμ. Τῆλ. Χάλκ. κ.ά. Συνών. γ υ α λ ἰ 2ε. β) Συνεκδ., ἡ ἀλιευτικὴ λέμβος καὶ τὸ σπογγαλιευτικὸν πλοιάριον, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ ἀνωτέρω ἀλιευτικὸν ὄργανον Ἀστυπ. Σύμ. 4) Ὁ ὑαλώδης ἐπίπαγος ὁ σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος ἐκτεθειμένου εἰς τὸ ψῦχος Πελοπ. (Λεῦκτρ.): Τὸ νερὸ ἔχει γυάλα 'ς τὴ σκαφίδα. β) Τὸ ὑαλῶδες ἐπίστρωμα πάχνης ἐπικαθημένης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπὶ τῶν φυτῶν μετὰ ἀπὸ ψυχρὰν καὶ αἰθρίαν νύκτα Κύπρ. Πελοπ. (Ἄρν. Ζελίν.): Ἐχει γυάλα 'ς τὸ δρόμο καὶ γλιστράει Ἄρν. Ζελίν. Ἐν-νὰ κάμη γυάλ-λαν πόψε, γιατί ἔφ-φυσᾶ κουθ-θὶν τς' ἔν-νὰ κρούση τὰ δειντρά (κουθ-θὶν = κουκκί = καθόλου, νὰ κρούση = νὰ καύση). Κύπρ. Πβ. γ υ α λ ἰ Β1.

γυαλάδα ἡ, κοιν. γυαλ-λάδα Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. Ρόδ. κ.ά. γυαλ-λάα Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) ὕαλ-λάδα Κάσ. ὕαλάδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γυαονάδα Τσακων. (Χα-βουτσ.) γυαλάτα Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ υ α λ ἰ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά δ α.

1) Ἡ στιλπνότης κοιν.: Ἡ γυαλάδα τῶν ματιῶν - τοῦ προσώπου - τῶν παποντισιῶν - τῶν ἐπίπλων - τῆς θάλασσας κοιν.: Χαλάσανε τὰ λουστρίνια μου, ἐφνγε ἡ γυαλάδα τους Πειρ. Αὐτὸς φαίνεται καλὸς βουγιᾶς, ἔχει μιὰ πολὺ καλὴ ὕαλ-λάδα (βουγιᾶς = ἐλαιόχρωμα) Κάσ. Ἀέ, γυαλάδα ἀπ' ἔχ'νι τὰ παπούτσια τ'! Θεσσ. (Πήλ.) Ἐξεβούρτσισα τὰ παπούτσια σου καὶ τὰ 'καμα π' ἀστράφαν ἀπ' τὴ γυαλάδα Μῆλ. Ἀλεῖβονμι τοῦ ψουμὶ μὴ νιρὸ κι παίρν' μιὰ γυαλάδα Θεσσ. (Μασχολούρ.) Μὴ σιδερώνης τὴ γρεβάντα ἀπ' τὴ γαλή, γιατί ἀφίνει γυαλάδα Μύκ. Γυαλ-λάδαμ ποὺ τὴν ἔδει τὸ πρόσωπόν της! Κῶς. Ἀπὸ τὴ γυαλάδα τῶν ματιῶν τους φαίνονται φρέσκα τὰ ψάγια Πειρ. Ὡ, πὼς ὕαλοκοποῦ δὰ βακίρια σας! εἶδα ὕαλάδα 'ν' εὐτή; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) β) Ἡ ἐκ τῆς πολυχρονίου τριβῆς προκαλουμένη στιλπνότης τῶν ἐνδυμάτων σύνθηθ.: Πῆγα τὸ σακκάκι μου 'ς τὸ καθαρι-

στήριο καὶ μοῦ 'παν πὼς δὲ φεύγουν οἱ γυαλάδες 'Αθῆν. Συνών. γυάλισμα 1α. 2) 'Η ἐξ ἐλαίου ἢ ἄλλων λιπαρῶν οὐσιῶν σχηματιζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος (θαλάσσης-λίμνης, τενάγους) στιλπνότης Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) κ. ἄ.: "Ηπλυν-νε 'ς τῇθ-θάλασ-σαν δὰ μαλ-λιά τῆς προνάθας τσ' ἐρέμισεν ἢ θάλασ-σα γυαλ-λάες Πυλ. "Ημυβλασα τὸ κανδήλι 'ς τὸγ-γυαλὸν καὶ γίνηκεν γ-γυαλ-λάα (ἡμυβλασα = ἔχυσα) Καρδάμ. 3) 'Η ἰδιάζουσα ὑαλώδης ἔκφρασις, τὴν ὁποῖαν προσλαμβάνουν οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων εἰς περιπτώσεις λιποθυμίας ἢ θανάτου Εὐβ. ("Ακρ.) Κρήτ. κ. ἄ.: Τί τοῦ πολεμῆς, ἀφοῦ ψόφ'σι. Δὲ λέπ'ς τί γυαλάδα ἔχ'νι τὰ μάτια τ'; "Ακρ. "Κ' δὰ π' κ' βέντιας', λέπου τὰ μάτια τ' πῆ-ραν νιὰ ἀλλοιώτιζ' γυαλάδα, λιπουθύμ'σι αὐτόθ. 4) Τὸ ἀνοικτὸν κυανοῦν ἢ ὑπόλευκον χρῶμα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τμήμα θαλάσσης, ὅταν ἐπὶ τοῦ βυθοῦ ὑπάρχη στρώμα λευκῆς ἄμμου ἢ λευκῶν χαλίκων 'Αμοργ. Πόρ. Σύμ. 5) 'Ο ὑαλώδης ἐπίπαγος ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπὶ τῶν φυτῶν μετὰ ἀπὸ ψυχρᾶν καὶ ἀνέφελον νύκτα Καλαβρ. (Γαλ-λικ. Μπόβ.): Τά 'κατσε τὰ σπαρμένα ἢ γυαλάτα Μπόβ.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυαλ-λάδα 'Αμοργ.

γυαλάδι τό, ἑνιαχ. Πληθ. γυαλάδια Μύκ. κ. ἄ.

'Εκ τοῦ οὐς. γυαλί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδι.

1) Μικρὸν τεμάχιον ὑαλίνου ἀντικειμένου ἑνιαχ. 2) Με-ταφ. κατὰ πληθ., τὰ δίοπτρα τῶν ὀφθαλμῶν, τὰ ματο-γυάλα: εἰς τὴν φρ. Σοῦ βάλανε τὰ γυαλάδια (εἶναι ἱκα-νώτεροί σου). Μύκ. Συνών. φρ. Σοῦ 'βαλε τὰ γυα-λάδια. Σοῦ φόρεσε ματογυάλα.

γυαλάδικος ἐπίθ. σύνθηθ. γυαλ-λάδικος Κῶς Λέρ. κ. ἄ. γυαλάδ'κους Εὐβ. ("Ακρ.) 'γαλάδικος Νάξ. ('Απύρανθ.) γυαλ-λάικος Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς κ. ἄ. γυαλάδικος 'Αστυπ. Θηλ. γυαλάδικια Λειψ. Πάτμ. κ. ἄ. γυαλ-λάι-τσα Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς Λέρ. κ. ἄ. γυαλάδ'ιτσα 'Α-στυπ. Οὐδ. γυαλάδικο 'Ιων. (Σμύρν.) Χίος (Βροντ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γυαλάς, παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ. γυα-λάδες, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

1) 'Επὶ λέμβου, ἐκείνη, τῆς ὁποίας οἱ ἄλιεῖς ἀλιεύουν με-τὴν βοήθειαν ἀλιευτικοῦ φακοῦ, γυάλας, τὸ ὅπ. βλ., 'Α-στυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς (Καρδάμ. κ. ἄ.) Λειψ. Πάτμ. κ. ἄ.: Γυαλάδικια βάρκα Πάτμ. Ξεφάνησαι 'δὲ τῇχ-Χαλῆν τρεῖς γυαλ-λάιτθες βάρτθες Κάλυμν. 'Λημένω τὰ γυαλ-λάικα νὰ πάρω καὶ νὰ φάω νὰ μαερέψω ('λημένω=πε-ριμένω) Κῶς. "Ηρτασιν δὰ γυαλ-λάικα μ-μ' 'ἐν ἐφέρασιν ψάργρια αὐτόθ. Συνών. γυάλα 3β. 2) Οὐς. οὐδ., τὸ ὑαλο-πωλεῖον σύνθηθ.: 'Η ὁδὸς Αἰόλου εἶναι γεμάτη γυαλάδικα 'Αθῆν. Θὰ πάω 'ς τὸ γυαλάδικο ν' ἀγοράσω μερικά ποτήρια Πειρ. Δὲν ἦδρα σὲ κανένα γυαλάδικο τὴν ἴδια κούπα 'Ιων. (Σμύρν.) Γυρίσαιμ' δὲ τρία γυαλάδ'κα γιὰ ν' ἀγοράσουμ' τὰ γυαλ'κά τῆς προίκας Εὐβ. ("Ακρ.) Συνών. γυαλα-ρεῖό, γυαλοπωλεῖο. β) Τὸ ὑαλουργεῖον Σῦρ. ('Ερ-μούπ.) κ. ἄ.

γυαλάκι τό, κοιν. γυαλ-λάκιν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) γυαλ-λάτσι Κῶς Μεγίστ. κ. ἄ. γυαλ-λάτθι Κάλυμν. Κῶς Λέρ. κ. ἄ. γυαλάτσι 'Αστυπ. γυαλάθ' πολλάχ. βορ. ἰδιωμ. 'γαλάκι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'γαλ-λάτθι Κάρπ. Κάσ.

'Εκ τοῦ οὐς. γυαλί διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Μικρὸν τεμάχιον ὑάλου κοιν.: "Εσπασεν ἢ γάττα τὸ ποτήρι κ' ἐγέμισε τὸν κόσμο γυαλάκια κοιν. "Εσπασε τὸ

γυαλί τῆς λάμπας καὶ μοῦ μπῆκαν τὰ γυαλάκια 'ς τὸ χέρι Πειρ. Σάρονος' τὰ γυαλάκια, νὰ μὴ δὰ πατήσ' κανένα κὶ κουπῇ Εὐβ. ("Ακρ.) β) Κατὰ πληθ., τὰ δίοπτρα τῶν ὀφθαλ-μῶν (θεωπευτικῶς) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πειρ. κ. ἄ.: Πῆρες βλέπω καὶ χρυσᾷ γυαλάκια! Πειρ. || 'Ασμ.

"Αμα θές νὰ μὲ λωλάνης, | τὰ χρυσᾷ 'γαλάκια βάνεις 'Απύρανθ. 2) Μικρὸν κάτοπτρον 'Αθῆν. Κύπρ. Χίος κ. ἄ.: "Ασμ.

"Εσ-σω καρτζίτ' τῆς πόρτας σου ἔθεις ἕνα γυαλ-λάκιν Κύπρ.

Σπάσανε τὸ γυαλάκι μου, | ποῦ 'βλεπα τὸ μουντράκι μου 'Αθῆν.

3) 'Ο ὑαλίνος λαμπτήρ μικρᾶς λάμπας πετρελαίου Κάρπ. Κάσ.: Ποῦ 'ναι τὸ 'γαλ-λάτθι τῆς λαμβί'τσας; Κάσ. Συνών. κ α θ ρ ε φ τ ά κ ι. 4) Μικρὸν ὑαλινὸν δοχεῖον, φιαλίδιον Εὐβ. ("Ακρ.) "Ηπ. (Αὐλότοπ. Μαργαρ. κ. ἄ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Φολέγ. κ. ἄ.: Φέρε μου ἕνα γυαλάκι λάδι Φολέγ. 'Ιὰ δὸς μ' ἕνα 'γαλάκι, νὰ μοῦ βάλλῃ ὁ 'ιατρός μὴ 'υχιά 'ιατρικό (μὴ 'υχιά=μὴ νυχιά=ὀλίγον) 'Απύρανθ. Ψώψ'σα ἕνα γυαλάθ' μυρουδιά "Ακρ. Κρέμασέ μου ἕνα γυαλάκι 'ς τὸ λαιμό, εἶπε ὁ ἀετὸς (ἐκ παραμυθ.) "Ηπ. (Αὐλότοπ.) β) Μικρὸν ὑαλινὸν ποτήριον Στερελλ. κ. ἄ.: Δὸς μου κᾶνα γυαλάθ' ρακί, νὰ σ'χουριθοῦν τὰ πιθαμένα σ'! Συνών. ρ α κ ο γ γ υ ά λ ι, ρ α κ ο π ό τ η ρ ο. 5) Μικρὸς ὑαλίνος βόλος Πελοπν. (Ξη-ροκ.): Παίζουμε μὲ τὰ γυαλάκια σου; Συνών. β ο λ ά κ ι 1, β ο λ α ρ ά κ ι, β ό λ ο ς A7, γ κ α ζ ι ά (II), γ κ α ζ ι ά -κ ι, γ γ α λ ε ν ι 1, γ γ α λ έ ν ι α (εἰς λ. γ γ α λ έ ν ι ο ς B1), γ γ α λ ι ν έ ρ ι, γ γ α λ ο ύ π α 2, κ α φ ο ύ ρ ι, μ π ά -λ α, μ π ί λ ι α. β) Συνεκδ., ἡ ὁμώνυμος παιδιὰ διὰ τῶν ὑαλίνων βόλων, τὰ γυαλάκια Πελοπν. (Ξηροκ.): Παίζουνε τὰ παιδιὰ τὰ γυαλάκια. 6) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν κτιστῶν, ὁ μικρὸς ὀφθαλμὸς Θεσσ. (Δρακότρ.)

γυαλάκις ὁ, σύνθηθ. γυαλ-λάκις Κύπρ. (Αἰγινλ.) 'γαλάκις Νάξ. ('Απύρανθ.) 'γαλάκις Κάσ.

'Εκ τοῦ οὐς. γυαλάκις τά, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς -άκις κατὰ σκωπτικὴν ἔννοιαν σχηματισθέντα δ α -σ κ α λ ά κ ι α ς, γ υ ν α ι κ ά κ ι α ς, κ ο ρ ι τ σ ά κ ι α ς, κ ο ρ τ ά κ ι α ς, π α ν τ ρ ε μ ε ν ά κ ι α ς, σ α χ λ α μ α -ρ ά κ ι α ς κ. ἄ.

Σκωπτικῶς πως, ὁ διοπτροφόρος, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔχει ἀσθενῇ τὴν ὄρασιν σύνθηθ.: 'Ο γείτονάς μας ὁ γυαλάκις πάν-τρεψε τὴν κόρη του Πειρ. "Ηρθε κ' ἐκεῖνος ὁ γυαλάκις τσῇ Κατερίνας 'πὸ τὴν 'Αθήνα κὶ ἀρχισε τ'ς ἀργολαβίες μὲ τὰ κορίτσα τῆς ρούγας (ἀργολαβίες = ἐρωτοτροπίες, ρούγας = γειτονιάς, συνοικίας) Πελοπν. (Γαργαλ.) "Ενα Χωραῖτ' ἤπηρε' κείνο δὲ 'γαλάκι πῶχει μαγαζὶ 'ς τὴ Χώρα Νάξ. ('Απύρανθ.) Γιὰ ἰδές τον τὸ γυαλάκι πῶς διαβάζει ἐφη-μερίδα' μέσ' 'ς τὰ μάτια του τὴ βάζει 'Αθῆν. Τώρα ποῦ 'βαλεν γυαλ-λιά τῶ' ἐγίνηκεν γυαλ-λάκις, ἀδ-θῆμισε τέ-λεμα Κύπρ. (Αἰγινλ.) Συνών. σ τ ρ α β ο γ γ α λ ι ά ς.

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυαλάκις καὶ ὡς παρωνύμ. "Ηπ. (Ραδοβύζ.) Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Μαργέλ.)

γυαλάρα ἡ, ἑνιαχ. γυαλ-λάρα Κῶς 'γαλ-λάρα Κάρπ. Κάσ.

'Εκ τοῦ οὐς. γυαλί καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -άρα, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -αρος.

Συνηθέστερον κατὰ πληθ., τὰ μεγάλα δίοπτρα τῶν ὀφθαλ-μῶν Κάρπ. Κάσ. Κῶς κ. ἄ.: Τί 'γαλ-λάρες εἶν' αὐτές ποῦ

